

doorgeefbrief 29
oktober 2003

gereformeerd *appèl*

Dit zouden toch meer mensen moeten meemaken?

„Bedankt voor de mooie avond.” Dankbaar kijkt de bezoeker terug op de gebedsbijeenkomst van 6 september in Amersfoort. „Het was geweldig. Dit zouden toch veel meer mensen moeten meemaken!”

Haar enthousiasme – ze nam direct een stapeltje *Doorgeefbrieven* mee om in haar gemeente te verspreiden – was nergens te bekennen toen ze het kerkgebouw 'De Lichtkring' binnenkwam. „Is dit een aflopende zaak?”, had ze zich afgevraagd terwijl ze ietwat ontsteld de zaal in keek en daar slechts vijftig, zestig mensen zag zitten. „Zo'n lage opkomst. Dat is toch ongelooflijk!”

Gesterkt door de overdenkingen, het bidden, het zingen, de muzikale begeleiding van Peter Sneep en de ontmoeting met elkaar, rijden we als comitéleden weer naar huis. En we horen van andere bezoekers ook, die er een hele

afstand – zelfs vanuit Rotterdam en Den Helder – voor over hadden om te komen, dat het goed was om samen te zijn. Hartelijk danken wij de predikanten F.R. Bruintjes, G. Gunnink en W. Steenberg en voor hun medewerking aan deze avond. Een samenvatting van de overdenkingen die zij als voorbereiding op de gebeden hielden, vindt u elders in dit nummer.

We kijken als comité ook dankbaar terug op de extra gebedsavonden die we het afgelopen jaar in het land hebben mogen houden. Gezegende bijeenkomsten waren er in Almelo en Groningen. Binnenkort, op Hervormingsdag, 31 oktober, wordt er in Dronten een avond gehouden. Daarnaast is er het grote aantal bezoekers van de website en het toenemende aantal mensen dat een abonnement neemt op de *Doorgeefbrief*.

Als comité bezinnen we ons de komende tijd op de vraag hoe we het gebed voor kerkelijke eenheid opnieuw 'op de kaart' kunnen zetten. Want dat het gebed nodig is – daarvan zijn we overtuigd! Mogelijk leest u er in de volgende *Doorgeefbrief* al meer over.

We houden ons natuurlijk graag aanbevolen voor vragen, suggesties of andere reacties. U kunt bellen met Elsje Kadijk-van Deursen (015-2565015) of mailen naar: info@gereformeerdappel.nl

Medewerkers gezocht!

Gaat de kerkelijke verdeeldheid je aan het hart? Geloof jij ook in de noodzaak en de kracht van het gebed voor kerkelijke eenheid? Dan ben jij of bent u misschien wel degene die we zoeken!

We zouden als Gereformeerd Appèl namelijk graag ons team te versterken. Als medewerker denk je mee over de vraag hoe we het gebed voor eenheid 'handen en voeten' kunnen geven en help je mee gebedsavonden te organiseren.

Belangstelling? Bel eens met Elsje Kadijk-van Deursen of mail naar: info@gereformeerdappel.nl

Verootmoediging

De les van Hizkia

Wij kunnen niet mee en wij kunnen niet weg. Een gevleugeld woord inmiddels, waarmee de Gereformeerde Bond haar positie in het Samen-Op-Wegproces omschrijft. Wij kunnen niet mee, omwille van de waarheid... ja, dat begrijpen we. Wij kunnen niet weg... dat snappen wij gereformeerden een stuk minder. Het wordt wel principieel gemotiveerd, maar we proeven er tegelijk een enorme verknochtheid aan de eigen vertrouwde kerk in. Het wringt tussen 'Give me that good old time religion' en 'Give me that good old time church'...

Intussen kunnen wij onszelf, als het gaat om de kleine oecumene, die vragen ook wel stellen. Onze situatie heeft er ook alles van: We kunnen niet mee en we kunnen niet weg. Zij het, dat motivaties hier precies andersom liggen.

We kunnen niet weg, omwille van de waarheid. We kunnen niet mee... Ja, waarom eigenlijk niet? Ook hier worden wel principiële woorden bij gekozen, maar ook hier vraag je je wel eens af of de vlag de lading dekt.

Ik werd getroffen door een opmerking van Roel Kuiper over de argumenten en verwijten die in samensprekingen op landelijk niveau gewisseld worden. Hij zei: „De argumenten en verwijten veranderen niet. Ze zijn ernstig, maar hebben nooit een brede relevantie. Altijd zijn het de enkele gevallen, die ene dominee, die ene gemeente, die ene ontsporing.” Wij kunnen niet mee, zeggen we dan, maar is het ook werkelijk zo ?

Maar nu dat andere: wij kunnen óók niet weg! Hebben we ons dat wel voldoende gerealiseerd? Dat treft me zo in Hizkia. Dat hij de mensen in het Noordrijk niet kan loslaten! Dat hij hoe dan ook de eenheid zoekt.

Israël en Juda. Gods Woord spreekt over alles, ook over de verdeeldheid tussen broeders van hetzelfde huis. Israël en Juda. Het zou één moeten zijn, maar het is twee. En wiens schuld het is...

Je moet, om dat te begrijpen, vanaf Hizkia gezien, ruim tweehonderd jaar teruggaan. Naar Rehabeam die zich misdroeg, en Jerobeam die zich afscheidde. Sindsdien ligt het uit elkaar en zijn er cultuurverschillen gegroeid. Zoiets als wat ze in Duitsland aanduiden met 'Ossies' en 'Wessies'; er is afgunst en afkeer, over en weer.

Het is ook niet niks, wat er de laatste tijd gebeurd is. Zo'n zeven jaar geleden heeft de koning van Juda, Hizkia's vader, grote buurman Assyrië erbij gehaald om Israël een lesje te leren. En dat is gelukt. En hoe! Israël compleet onder de voet gelopen en bezet. Haar koning gedood en talloze mensen gedeporteerd. Dat is, ik zei het al, nog maar zeven jaar geleden.

Hoe kàn het? Sommige theologen vragen zich af of het wel echt is gebeurd. Er is maar één verklaring: Hizkia heeft Christus ontdekt en voor Hizkia staat Christus cen-

traal. Ik zeg dat nieuwtestamenteisch, maar terecht – denk ik – als je ziet wat een aandacht en zorg Hizkia besteedt aan de tempel, de offerdienst, de priesters en Levieten en hier dus het pascha – al die dingen die straks in Christus in vervulling gaan. En Hizkia zelf heeft iets van Christus, in zijn gerichtheid op de wil van God.

En het zoeken naar eenheid is daarmee gegeven. De liefde voor Christus en de liefde voor de broeders en zusters hangen blijkbaar onlosmakelijk samen. Als de één in de hoogte schiet, schiet de ander onmiddellijk in de breedte. Zolang we Christus liefhebben, zullen we elkaar liefhebben. Dat bedoel ik, als ik zeg: We kunnen niet weg.

Het is bijzonder bemoedigend, als we bedenken dat het Christus zelf is die ons bij elkaar brengt. Daarom ervaren we ook dat het tòch gebeurt, tòch doorgaat. Nu hier, dan daar. In Almelo. In Amstelveen. In Woerden, Sneek, Zwolle.

Het is beschamend, als je bedenkt hoe veel en hoe vaak wij met z'n allen onze Here voor de voeten gelopen hebben. Dat moeten we gewoon ook durven toegeven. Dat we moeten tegenover Hem uitspreken. Kom, laten we maar bidden...

Door ds. F.R. Bruintjes, n.a.v. 2 Kronieken 30 vers 1-10, uitgesproken op de landelijke gebedsdag in Amersfoort (6 sept. jl.)

Voorbede

Díe eensgezindheid wil God ook nu geven

Het wordt féést in de stad van God. Gróót feest zelfs! Vanwege de grote barmhartigheid van God voor zondige mensen. Een barmhartigheid die zichtbaar en tastbaar wordt in de viering van het Pascha. God geeft in de harten van het volk een grote eensgezindheid om Hem te zoeken – en in dat zoeken van de HERE vinden ze dan ook elkaar.

En nu ga ik in de toepassing van dit gedeelte heel kort door de bocht en trek direct de lijn naar vandaag, naar ons: zó wil onze God het ook nu geven. Dat we elkaar weer vinden omdat we samen willen leven van het evangelie van zijn genade. Zoals we het zo meteen zullen zingen: *des Heren tafel brengt ons tot elkaar in vrede.*

Maar dan... er dreigt een kink in de kabel te komen. Want er zijn er, er zijn er zelfs vélen, die niet voldoen aan de voorschriften voor het feest. Nee, ze horen niet bij de spotters waarover we hier ook lezen. Helaas zijn die er óók, ze zijn er ook nu. Altijd zal het evangelie afstuiten op harten van mensen die er alleen maar om kunnen lachen. Maar zo is het niet bij die mensen over wie het nu gaat. Het evangelie heeft bij hen de deur van het hart open

gekregen, en ze geven er graag gehoor aan. Alleen: ze hebben zich nog niet gereinigd zoals dat zou moeten. Eigenlijk kunnen ze zó niet deelnemen aan het gemeenschappelijke feest. Ze schieten tekort in de reinheid die bij het heilige past...

Weer maak ik de sprong van toen naar nu. Is dit niet wat wij als christenen van de éne kerk in het verleden vaak hebben gezegd tegen broeders en zusters van de andere kerk: U schiet in uw belijden en beleven toch nog tekort in zuiverheid. De zuiverheid die past bij het heilig evangelie. U zou zich eerst nog verder moeten reinigen, want zó kunnen we toch niet samen Gods genade vieren rondom de tafel van onze Here en Heiland. En zo werd het gemeenschappelijke feest opgeschoven, jaar in jaar uit.

Hier in Jeruzalem gaat het ánders! Er is geen sprake van uitstel, het feest gaat door! Hoe kan dat? Omdat er een koning is die bidt voor zijn volk. En weer zeg ik: dat was toen zo, en dat is nu zo. Toen was het koning Hizkia. Nu is het koning Jezus. Hij doet voorbede voor mensen die niet voldoen aan de reinheid die bij het heilige past.

Er vallen mij in dat gebed van Hizkia twee dingen op.

- Het is een gebed op grond van de goedheid van God. De HERE die goed is, zo noemt Hizkia Hem. En zo mogen wij Hem helemaal kennen in Jezus Christus. Een God van verzoening en vrede. Daar mag Hij dan ook om gebeden worden: de HERE die goed is doe verzoening... En wie wil Hij dan samenbrengen bij het feest van die verzoening?
- Dat is het tweede dat opvalt: op ieder die z'n hart erop gericht heeft God de HERE te zoeken, ook al was het niet naar de reinheid die bij het heilige past. Dat láátste is dus niet de norm! Als dat eens wel zo was, als wij eerst helemaal zouden moeten voldoen aan de zuiverheid die Hij vraagt, broeders en zusters: wie zou bestaan? Wie zou dan nog mogen meedoen met Gods feest?

Als we daar goed over nadenken, zullen we beseffen dat wij maar niet in de eerste plaats naar de ander moeten wijzen en dan zeggen: zo kunnen wij niet samenzijn. Iedere gelovige en elke kerk zou vooralsnog genoeg hebben aan zichzelf en van zichzelf moeten zeggen: zo kan ik er niet bij horen. Zo kunnen wij niet meedoen.

Maar de norm voor de gemeenschap met de HERE, en dus ook voor de eenheid met elkaar, is niet of wij de volle zuiverheid al hebben bereikt, maar of ons hart erop gericht is de HERE te zoeken. Wij mogen zeggen: God zoals we Hem kennen in die éne Israëliet, in de Here Jezus Christus. Is het ons erom te doen die God te kennen en in onze schuld en ons tekort van zijn goedheid te leven? Als dat zo is, neemt Hij ons aan en laat ons toe tot zijn feest. En daarbij ontmoeten we dan ook elkaar, in onze onvolmaakte reinheid – maar we weten onszelf en de ander geheiligd in de voorbede van Christus. En we vinden onze eenheid daarin dat we bij elkaar datzelfde har-

telijke zoeken van de HERE herkennen. En samen bidden we:

Vul aan wat ons ontbreekt, want stukwerk is ons pogen. En wat ons afleidt van de vrede uit den hoge, laat dat, verheven licht in vuur en wind vergaan. Houd Gij ons staande door het wonder van Gods naam. (Gez. 242: 6)

*Door ds. W. Steenbergen,
n.a.v. 2 Kronieken 30 vers 10-20*

Dankbaarheid Kán het wel: Danken ondanks de verdeeldheid?

Kán het wel: God vanavond oprecht loven en prijzen? Niemand zal er toch over willen discussiëren of het nodig is dat we ons vanavond voor de Here verootmoedigen, of hem te bidden om eenheid. Daar kwamen we toch voor? Maar: kán dat wel: God vanavond bedanken? En met dank in het hart naar huis gaan?

Ja, zeg je misschien, dat was een stuk gemakkelijker toen onder koning Hizkia het paasfeest eindelijk weer was gevierd. Bij zo iets moois kan alles uit de kast worden gehaald. De Leviëten en priesters blazen het stof weer van hun muziekinstrumenten en hun wangen bol. Wat een stralend feest, niemand wordt buitengesloten, je ziet allochtonen aan tafel. Wat een eendracht en enthousiasme. En ook: er schuilt in dit mega-feest iets van een heel diep verlangen. Naar de grote blijdschap van het alleweken-feest in Nieuw Jeruzalem.

Ja, maar als je eerlijk bent moet je ook zeggen: het was niet meer dan een tijdelijke opleving.

Tijdens de regering van de troonopvolger van Hizkia, Manasse, komen al de afgoden terug die nu worden opgeruimd.

Als je alleen maar naar mensen kijkt word je niet blij over de kerk. Toen niet en nu niet. De koeriers die met de koninklijke brieven het land doorgedaan waren, hadden in naam van de koning gezegd: geef de Here *uw hand* en kom tot het heiligdom (vers 8). Schitterende woorden. Maar de reactie was matig en vooral voer voor de lolbroeken. Maar hoe kwam het, dat er toch mensen gehoorzaamden en zich bekeerden tot God en tot elkaar? Het geheim daarachter, daarboven, vind je in vers 12. Daar gaat het

over Gods *hand!* Gods hand deed het. Hij bewerkte dat zij één en eensgezind waren.

U zult allemaal wel die verzuchting kennen: waar zijn wij als gereformeerde christenen, met al die kerkelijke verdeeldheid, nu helemaal mee bezig. Maar als we nu vanavond ook eens naar die hand van God kijken en zeggen: waar is God in Christus mee bezig?! Uitzien naar Hem die ons allemaal uitnodigt voor zijn grote feest, dat maakt blij en hoopvol.

Ik ervaar bij veel mensen een grote moeheid, om niet te zeggen moedeloosheid en verveeldheid, als het gaat om de resultaten van officiële landelijke samensprekingen. Ook bij mijzelf wel. Hoewel er wel degelijk vorderingen zijn! En er ook plaatselijk mooie dingen gebeuren! Maar het is allemaal vaak zo ver weg.

Dat wordt echter opeens anders als je elkaar echt ontmoet, 'elkaars nieren proeft', werd vroeger gezegd. Dan gaat er iets leven!

God hand, Gods Geest bewerkt een diepe eensgezindheid en verbondenheid met elkaar. Maar blijf dan niet aan de oppervlakte. Als je naar elkaar kijkt op het niveau van doen en laten, het niveau van organiseren en bezig zijn, ja dan komen verschillen aan het licht. Maar kijk daar nu eens onder. Onder het niveau van nestgeur en tradities,

31 OKTOBER 2003:

Gebedsavond in Dronten!

We hebben er voor gebeden en God heeft verhoord; Op 31 oktober is er een regionale gebedsbijeenkomst in Dronten. We gaan nadenken, bidden en zingen rond het thema van Psalm 133: „ziet, hoe goed en hoe lieflijk is het als broeders ook tezamen wonen”.

We verootmoedigen ons omdat we zelf het samenwonen met broeders en zusters in de weg staan. We gaan bidden omdat we wonderen van God verwachten. We organiseren de bijeenkomst met broeders en zusters uit de verschillende kerken die elkaar kennen via een interkerkelijke bijbelkring. Kom op 31 oktober om 8 uur 's avonds naar: De Ontmoetingskerk, Ketting 20, Dronten
Tel.nr.: 0321-318084

Wat kunt u doen?

- bidden voor kerkelijke eenheid,
- bidden om samen Gods Woord te gaan bestuderen,
- misschien bent u zelf lid van een (interkerkelijke) bijbelkring of gebedsgroep; overweeg dan ook om samen eens een gebedsbijeenkomst te organiseren in uw plaats.

*Namens het organiserend comité,
Wim Broekhuizen*

naar wat er in ons hart is en wat Gods Geest in ons leven doet. Jij, u, ik, kostbare kinderen van God. Opgenomen in Gods feestplan. Als we niet aan de oppervlakte blijven, maar juist dat diepste met elkaar delen. Dan is er al de herkenning, dan is er al de eenheid.

Kijk je naar wat wij doen en wie wij zijn, dan zeg je: wat is de kerk een krakkemikkig geheel, het is niet eens een geheel. Maar de Bijbel noemt God de Architect en Bouwer van de gemeente. En in de Openbaring aan Johannes lees ik, dat God een juweel van een kerk uit de hemel laat neerdalen, het nieuwe Jeruzalem. Waar wij van de onderkant tegen aankijken, vanuit onze onmacht en verdeeldheid, daar mag je met God mee van de bovenaf tegen aankijken.

En dan zeg je: toch is God bezig met een prachtproject in de wereld, Hij brengt verdeelde mensen samen, rond het kruis. Als onze actie 'gebédsactie' wordt, als wijzelf niets meer in te brengen hebben en alles afhankelijk maken van de actie van de Heilige Geest, dan verandert moedeloosheid in hoop.

Wij zijn nog kerk-in-aanbouw, kerk-in-de-steigers. En steigers zijn een lelijk gezicht. Maar zie daarachter de Architect en Bouwer, dan zie je Hem bezig met een project in deze wereld dat niet stuk kan. Dan ga je Hem danken voor zijn trouw. Dan prijs je Hem voor zoveel echte eenheid die er toch allang is, ook wanneer je 's zondags niet naar hetzelfde kerkgebouw fietst. Dan dank je Hem voor het feit, dat in Nederland de hoop groeiend is, dat er na twee eeuwen van grote en groeiende verdeeldheid onder de gereformeerden (de 19e en 20e eeuw) nu een eeuw is begonnen, waarin wij weer naar elkaar toe geleid worden. Door Gods hand!

Door ds. G. Gunnink, n.a.v. 2 Kronieken 30 vers 21-30

Colofon

Het Gereformeerd Appèl is een in 1992 opgerichte gebedsbeweging van leden van de Vrijgemaakt-Gereformeerde, Nederlands Gereformeerde en de Christelijke Gereformeerde Kerken. Het Gereformeerd Appèl wil het gebed voor kerkelijke toenadering stimuleren en de onderlinge ontmoeting en geloofsherkenning van gereformeerden bevorderen. De activiteiten worden gecoördineerd door een comité waarin leden van bovengenoemde kerkgemeenschappen zitting hebben. Zo mogelijk wordt drie maal per jaar (in het voorjaar, zomer en in het najaar) een Doorgeefbrief uitgegeven.

Gereformeerd Appèl
Giro 608922
t.a.v. Gereformeerd Appèl
te Den Haag
Internetadres:
<http://www.gereformeerdappel.nl>
e-mail: info@gereformeerdappel.nl

Redactieadres Doorgeefbrief
Egbert Stoel
Amerongenstraat 26
2546 VW Den Haag
tel. 070-3080869

**Contactadres en
adressenadministratie**
Elsje Kadijk-van Deursen
Amazoneweg 90
2622 DT Delft
tel. 015-2565015